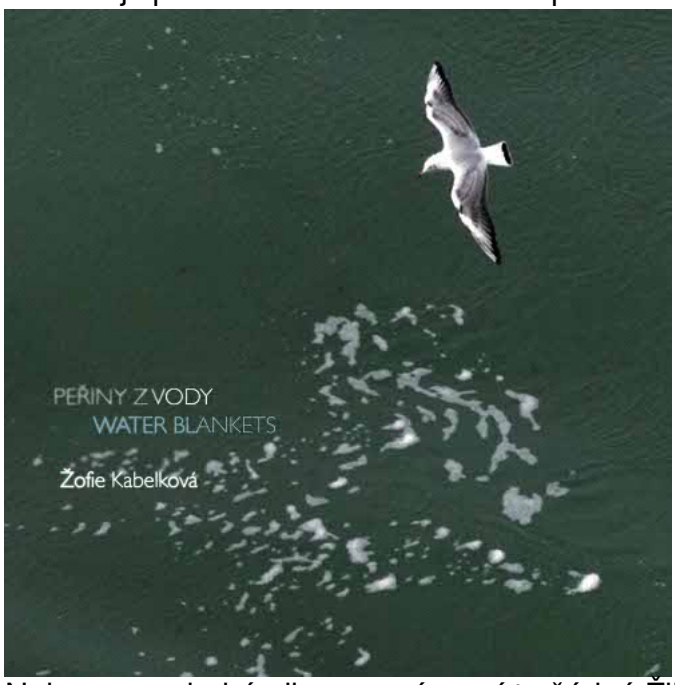
Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 23 Březen 2010 21:44

Hvězda dětských písničkářských soutěží, pak vítězka hned prvního Krtečka pro písničkáře ze Zahrady. Její debutové album ***Žiju***, na kterém měl velký podíl producent a aranžér Stano Palúch, bylo výborné snad až překvapivě. Od té doby o sobě sice dává vědět (za zmínku rozhodně stojí projekt **Panoptikum**), ale aspoň v oblasti sólových desek to vypadalo na ztrátu tempa. Nicméně, po šestileté pauze přišlo album ***Peřiny z vody***, opět ve spolupráci se Palúchem; Jirka moravský Brabec o desce napsal, že to je pro něj jedno ze tří nejlepších alb roku 2009. Jak se pak ukázalo, zdaleka ne jen pro něj.

Nejprve, co druhé album není: není to žádné Žiju 2, k čemuž by mohlo svádět předchozí dvojí uvedení jména Stana Palúcha. První album bylo co se obsahu týče běžně písničkové s aranžemi směřovanými do new acoustic music, kapelovým soundem a najazzlými kapelníkovými houslemi jako určujícím nástrojem. Současné album se navzdory všem průběžným Žofiiným pokusům o různé kapely určitě víc vrací k obrazu písničkářského hraní. Místo předchozí kytary Miša Vavra s dokonale vysoustruženými tóny si Kabelková tentokrát hraje na kytaru sama, rozvolněně, snad i obyčejně, autenticky – a převážně beglajtově (kdo si myslíte, že písničkářky musí používat prstovou techniku?) Většina skladeb je obarvená ještě nějakým nástrojem – nejčastěji příčnou flétnou (Petra Klementová) nebo klavírem (Palúch). Třikrát zazní kontrabas (Tomáš Baroš), dvakrát trubka či křídlovka (Miroslav Hloucal), Palúchovy housle si tentokrát užijeme jen dvakrát, v hodně odlišném posazu a pokaždé výborně promyšlené. Skvěle zní cimbál Marcela Comendanta ve skladbě *2 v 1*. Ale co je velmi důležité – ani naznačený sound „kytara obarvená něčím“ není dogma: hned v šesti písničkách ze šestnácti se totiž kytara vůbec neozve. Žofii doprovází piáno elektrické (*Rozloučení*) i akustické spolu s ťukáním metronomu – hodin (*Povětruše*), malé jazzové combo piáno – křídlovka – kontrabas (*Topolí*

), jednou zpívá Kabelková jenom do klinkání dvojice kalimb (
Moře
). Rafinovaný doprovod skladby
Průvan
tvoří několikanásobné staccatované housle a flétna, v
Sestřičce
svěřil aranžér (na této desce nepodepsaný; snad Kabelková?) doprovod programátorovi zvukových strojů.
Určitě tedy nejde mluvit o nějakém jednotícím zvuku alba, zato o jednotící náladě určitě ano. Expresivita, zasněnost, ponoření do vlastního nitra, častá nervnost doprovodů v kontrastu s určitou vláčností (tempa jsou spíš volnější – ale ne všechna), záměrná apartnost alba (třeba poněkud nepraktická podoba cédéčka – větší než obvyklý rozměr a absence jakékoli krabičky – ale i stylizované foto, na kterém jsem Žofii málem nepoznal), v hudbě i textech znepokojivé momenty či zárodky konfliktů: už slyším, jak mnozí hodnotitelé hovoří o „depkách“. K takovému hodnocení se určitě neuchýlím: Peřiny z vody jsou atmosférické album, kde jednotlivé skladby jsou často spíš náladovými črtami než písničkami v nejvlastnějším slova smyslu. Pochutnáme si tu na opravdu velké dynamice: Žofie vyšeptává celou písničku (*Rozloučení*) i předvede velký „vesmírný“ vokál (závěr skladby
Na poli po kukuřici
). Ostatně krásný hlas bylo první, co mě na Žofii Kabelkové zaujalo ještě v jejích dětských začátcích, a ani tentokrát v tomto směru nezklamala. Druhé a další hlasy, které si sama nazpívala, používá s rozmyslem, ale nijak zvlášť s nimi nešetří.
Nejde-li o písničky, které si mají všichni zazpívat, tak možná není důležitá velká zpěvnost melodií. Přesto postrádám víc výraznějších melodických nápadů, i když některé se velmi povedly: *2 v 1, Průvan, Polovina* a nejvíc asi *Rozloučení* – prostá melodie na pár tónů. Zásadní na melodiích je, jak slouží celkové náladě alba; totéž se tu dá ovšem říct o textech, z nichž dva (*Sestřička* a *Na poli po kukuřici*)
napsal
Marcel Kříž
. Texty jsou – jak již naznačeno – převážně lyrické a téměř výhradně osobní; výjimkou je „povodňová“
Velká voda
. Ta je zřídkavým pokusem o delší příběh, větší počet textů se ale rozsahem blíží pouze šestiřádkové
Povětruši
. Nečekejte verše jak břit: spíš tu najdete „takový ty slova jako čmeláčky“, jen často bez toho medu. A pokud se vám stává, že někdy u některých textů napoprvé nevíte úplně přesně o čem jsou, u řady písní tohoto alba vám nejspíš opakované poslechy nepomohou. Nezoufejte: to jsou ty texty, ve kterých si můžete hledat i nacházet, co jen chcete; tak to s dobrou poezií tohoto typu chodí.
Navzdory všem dosavadním chválám se musím přiznat, že od samého začátku poslouchání Peřin z vody bylo jasné, že se mi předchozí Žofiino album líbí víc. Ale to je jen můj osobní vkus, moje příchylnost k některým druhům hudebně slovesného vyjádření. I pro mě je toto album cenným příspěvkem k muzice roku 2009 a díky za něj. A podstatnější než já jsou v tomto případě moji kolegové, kteří udělili albu Peřiny z vody nominaci pro hlasování o Anděla v

kategorii folk a country.

Žofie Kabelková: ***Peřiny z vody***
Velká voda, Rybí ticho, Průvan, Bezhlavě, Sestřičko, 2 v 1, Chci, Polovina, Někde tady, Moře, Umrzly lekníny, Zlodějka okamžiků, Na poli po kukuřici, Rozloučení, Topolí, Povětruše
Malé vydavatelství plovoucí na kře, 2009, celkový čas 49:59.